

udskreven, idet en saadan Vaad kun kan benyttes, forsaavidt der, efterat de store Vaade ere blevne bemandede, havet Folk i Bygden til deres Bemanding. Enkelte Steder paahviler der endog Beboerne i Naabobygden Forpligtelse til at opbevare Vaaden, fordi den Bygd, hvor Vaadseieren hører hjemme, ikke har nogen Landingsplads, samt til tildeels at levere Mandskab til den og med dette ukomplette Mandskab af afhente og assætte Mandskabet fra Vaadseierens Bygd. Forholdet imellem Vaadseieren og Mandskabet er nærmest at betragte som et Slags Interessentskab, idet Mandskabet ikke kan gjøre Fordring paa nogen directe Betaling for sit Arbeide, men kun paa Andeel i Udbyttet, som deles imellem Mandskabet og Vaadseieren, saaledes at hver Mand faaer een Part og Vaadseieren een Part særskilt for Vaaden, om han end er med den, saa at f. Ex. Fangsten paa en Vaad med 8 Mandes Besætning deles i 9 Dele, hvoraf een tilfalder Vaaden.

Trangen til at faae den omhandlede Forpligtelse til at holde og bemande Vaade ophevet, har længe været følt paa Færøerne, da den medfører bethdelige Indskrænkninger i den personlige Frihed og derhos hemmer den friere Udvikling af en af bemeldte Ders vigtigste Næringsveie, Fiskeriet, idet Befolkningen, saalænge den nævnte Forpligtelse bestaaer, ikke efter eget Forgodtbefindende kan drive Fiskeri med smaa Vaade, der fornemmelig egne sig til at benyttes til Sommerfiskeri og i den senere Tid mere og mere ere komne i Brug, hvorhos den tungne Udskrivning giver Anledning til en Mængde Stridigheder og Retsager, som forstyrre det gode Forhold mellem Befolkningen og vanskelig kunne afgjøres uden enten at gjøre Brud paa den oprindelige Sædvane eller støde an mod den Retsbevidsthed, der gennem de

forandrede Forhold har udviklet sig. Hertil kommer, at det i Grundloven af 5te Juni 1849 § 88 givne Tilfagn om, at alle Indskrænkninger i den frie og lige Udgang til Erhverv, som ikke ere begrundede i Hensynet til det almene Vel, skulle hæves, taler for, at det tungne Vaadehold ophæves; thi det kan ikke paavises, at det almene Vel skulde kræve sammes Bestaaen, og forsaavidt det Offentliges Interesse fordrer, at der altid havet store Vaade tilstede, navnlig for at de kunne bruges til Skyds, saa indholdes der tilstrækkelig Garanti for deres Bevarelse deri, at de ere og altid ville være uundværlige til Grindfangst og Vinterfiskeri, og Enhver, der ikke eier en stor Vaad, maa ønske at sikke sig en Plads paa en saadan om Vinteren.

Ledet af disse Betragtninger udarbejdede Amtmanden over Færøerne et Lovudkast, der gik ud paa at hæve Forpligtelsen til at holde Vaade, og overlade Vaadernes Bemanding til frivillig Overenskomst, hvilket Udcast han forelagde Lagtinget som et privat Forslag i dets Samling i 1863. Lovudkastet vedtoges uforandret i Lagtinget, og tilstillebes derefter Justitsministeriet. Da dette imidlertid ansaae det for nødvendigt, at Udcastet, førend det forelagdes Rigsdagen, undergik forskjellige Forandringer, indlebedes der desangaaende Brevveksling med Amtmanden, hvorpaa der i Ministeriet blev udarbejdet et nyt kortere Udcast, der i Hovedsagen var af samme Indhold som det af Lagtinget vedtagne, og som derefter blev forelagt det i afvigte Sommer afholdte Lagthing. Efterat samme derefter havde vedtaget dette nye Udcast med en mindre væsentlig Modification, har det faaet den Stikkelse, hvori det nu foreligger.